

Sygn. akt IV CNP 13/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie ze skargi wnioskodawcy
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn. akt III Ca (...),
w sprawie z wniosku J. S.
przy uczestnictwie K. S., X. S., H. L. , J. W. i R. B.
o podział majątku, dział spadku i zniesienie współwłasności
oraz uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 października 2016 r.,

1) odrzuca skargę;

**2) zasądza od J. S. na rzecz K. S., X. S. i R. B. kwotę 1.800 zł
(jeden tysiąc osiemset) tytułem kosztów postępowania
wywołanego wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego postanowienia.**

UZASADNIENIE

Postępowanie w sprawie z wniosku J. S. o podział majątku, dział spadku, zniesienie współwłasności i uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym zostało zakończone prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w G. z dnia 12 czerwca 2014 r.

Od tego postanowienia wnioskodawca złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem. W odniesieniu do wymagania tej skargi, przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., podał, że szkoda polega na przyjęciu za ważną prawnie i skutecznie darowiznę dokonaną przez uczestniczkę H. S., co podwyższyło wysokość spłat wnioskodawcy, a wyliczenie tej szkody wymagania wyliczenia przez biegłego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Jej celem jest uzyskanie prejudykatu, umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych od Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej (art. 417¹ § 2 k.c.). Wyjątkowy charakter tego środka determinuje szczególne wymagania, przewidziane w przepisie art. 424⁵ § 1 k.p.c., które traktowane są jako wymagania konstrukcyjne, a zatem takie, co do których nie istnieje możliwość sanowania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany został pogląd, że każde z sześciu wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. jest indywidualne i niezależne, a zatem każde powinno być wyraźnie wyodrębnione i wypełnione. Brak choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu a limie (por. postanowienia z dnia 7 lutego 2008 r., IV CNP 223/07, niepubl.; z dnia 17 czerwca 2008 r., I BU 18/07, niepubl.; z dnia 16 października 2009 r., IV CNP 56/09, niepubl.; z dnia 5 sierpnia 2010 r., IV CNP 44/10, niepubl.; z dnia 17 sierpnia 2010 r.).

W odniesieniu do wymagania wskazanego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., przyjęta została w orzecznictwie jednolita wykładnia, że skarżący nie może ograniczyć się do oświadczenia, że szkoda taka powstała, lecz musi uwiarygodnić jej rzeczywiste wystąpienie i związek między zaskarżonym orzeczeniem

a spowodowanymi jego wydaniem stratami. W odrębnym wywodzie prawnym skarżący powinien podać, że szkoda wystąpiła, określić jej postać, wysokość i czas powstania, a także przedstawić dowody lub inne środki zdolne uwiarygodnić powstanie szkody (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, z dnia 22 listopada 2005 r. I CNP 19/05, niepubl.; z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC 2006/7-8/141; z dnia 25 sierpnia 2015 r., II CNP 15/15, niepubl.).

Skarżący nie określił szkody i nie powołał żadnych środków mających wykazać twierdzenie o jej poniesieniu i związku z wydaniem kwestionowanego postanowienia. Nie mogło czynić zadość temu wymaganiu podanie, że darowizna miała wpływ na wysokość spłat ani wskazanie na potrzebę uzyskania opinii biegłego. Nieuzyskanie przez uczestnika żądanej w postępowaniu sądowym ochrony prawnej nie zawsze będzie prowadzić do powstania uszczerbku majątkowego, dlatego zachodzi potrzeba podania, że w odniesieniu do tego orzeczenia doszło do powstania szkody określonego rodzaju i wysokości. Odesłanie do opinii biegłego, która powinna być wydana, nie wypełnia tego obowiązku i pozostaje w sprzeczności z zakresem kognicji Sądu Najwyższego w tej sprawie.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania wynika z zasady przewidzianej w 520 § 3 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.